

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/766/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3214204703
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3214204703.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu R. proti žalovanej H. o zaplatenie 1.172,25 eur s príslušenstvom na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 12. mája 2015, č.k. 6C/201/2014-55, takto

rozhodol:

- I. V konaní pokračuje s právnym nástupcom žalobcu R..
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdzuje.
- III. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 12.05.2015, č.k. 6C/201/2014-55 súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 1.172,25 eur spolu s úrokmi vo výške 39 % ročne zo sumy 104,02 eur od 16.07.2013 do zaplatenia a vo výške 27,48 % ročne zo sumy 917,47 eur od 17.01.2014 do zaplatenia, s úrokmi z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 109,36 eur od 16.07.2013 do zaplatenia a vo výške 8,25 % ročne zo sumy 1.024,19 eur od 17.01.2014 do zaplatenia. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, upravenej v zákone č. 129/2010 Z. z., ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku v pomere špeciality. Zákon č. 129/2010 Z. z. v ustanovení § 9 ods. 2 ustanovuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom neuvedenie vybraných z nich (zrejme tých, ktoré je potrebné považovať za najpodstatnejšie a neopomenuteľné) ustanovenie § 11 ods. 1 sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého spotrebiteľského úveru. V danom prípade súd zistil, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje (§ 9 ods. 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z.). Takisto v predmetnej zmluve absentuje údaj o výške splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.). Žalobca síce predložil súdu splátkový kalendár, resp. plán amortizácie, avšak ako samostatnú listinu, nie ako súčasť zmluvy (tento dokument nie je krytý podpismi účastníkov zmluvy a ani sa naň v zmluve neodkazuje). Ani nič v zmluve nenasvedčuje tomu, že by bol splátkový kalendár (plán amortizácie, prípadne iná forma uvedenia spôsobu započítavania budúcich splátok) súčasťou samotnej zmluvy, resp. že by takáto listina bola pri podpise zmluvy predložená žalovanej. Vzhľadom na absenciu dvoch vyššie uvedených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere (opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva vzťahuje podľa § 9 ods. 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. a údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.) súd považoval úver poskytnutý žalobcom žalovanej za poskytnutý bez úroku a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a)

zákona č. 129/2010 Z. z.). Žalobca má teda právo len na vrátenie istiny, ktorú žalovanej na základe zmluvy poskytol, bez zmluvných úrokov a poplatkov. Ako už bolo uvedené vyššie, z vyjadrenia žalobcu v žalobe vyplýva, že žalovaná do podania žaloby vrátila žalobcovi 432,34 eur, teda viac, než jej žalobca poskytol ako spotrebiteľský úver (429 eur). Súd úverový prípad XXXXXXXXXXXXXXXX považoval za poskytnutý bez úroku a bez poplatkov a za uhradený, a pokiaľ ide o úverový prípad (revolvingový spotrebiteľský úver, vedený u žalobcu pod č. XXXXXXXXXXXXXXXX), uviedol, že žalobca nepreukázal poskytnutie revolvingového úveru žalovanej a čerpanie jednotlivých položiek žalovanou. Žalobca preukazoval poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanej iba vlastnou tabuľkou, ktorú síce označil ako výpis z úverového účtu žalovanej, avšak nejde o výstup z bankového systému vo forme výpisu z účtu v banke. Podobne potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov a potvrdenie o prijatí splátok súd považoval len za tvrdenia žalobcu, ktoré neboli potvrdené žiadnymi dôkazmi. Samotná zmluva pritom predstavuje iba záväzok poskytnúť finančné prostriedky, sama osebe nie je dôkazom o ich skutočnom poskytnutí. Navyše v potvrdení o odfinancovaní peňažných prostriedkov sú najväčšie položky označené „finan. FMRB“, pričom žalobca neuviedol, čo toto označenie znamená (súd na pojednávaní uviedol v rámci skutkového posúdenia nejasnosť týchto položiek a uviedol aj predbežné právne posúdenie). Položky označené v potvrdení o odfinancovaní peňažných prostriedkov registrovaných na úverovom prípade XXXXXXXXXXXXXXXX ako „výber v ATM“ (teda nie položky označené „finan. FMRB“) predstavujú spolu 200 eur, pričom podľa potvrdenia o prijatí splátok registrovaných na úverovom prípade XXXXXXXXXXXXXXXX mala žalovaná vrátiť 232,72 eur (položky označené ako „platba zloženkou ING“). Keďže však žalovaná spochybnila poskytnutie kreditnej karty a tiež poskytnutie akýchkoľvek peňažných prostriedkov nad rámec prvého úveru vo výške 429 eur a žalobca poskytnutie prostriedkov formou revolvingového úveru nepreukázal žiadnymi dôkazmi, súd považoval poskytnutie peňažných prostriedkov formou revolvingového úveru za nepreukázané. To, že žalobca započítal uvedené platby žalovanej vo výške 232,72 eur na úverový prípad XXXXXXXXXXXXXXXX, je jeho priradenie platieb od žalovanej, avšak nepreukazuje to, že žalovaná skutočne poskytovala žalobcovi platby na úverový prípad XXXXXXXXXXXXXXXX, teda, že si bola vedomá čerpania prostriedkov z úverového prípadu XXXXXXXXXXXXXXXX. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.). Žalovaná bola v konaní úspešná, avšak nežiadala o náhradu trov konania, preto jej súd náhradu trov konania nepriznal. Vec právne posúdil podľa § 1 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom k 27.12.2012.

2. Proti tomuto rozsudku „v časti revolvingového úveru“ podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie „v napadnutej časti“ a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Na preukázanie čerpania revolvingového úveru v konaní súdu predložil výpis z úverového účtu žalovanej a Potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov, z ktorých je zrejmé, že žalovaná čerpala peňažné prostriedky platbami na vybraných obchodných miestach a výbermi hotovosti z bankomatov. V tejto súvislosti poukazuje na bod 3.1 časti 2. úverovej zmluvy. Nesúhlasí s konštatovaním súdu, že výpis z úverového účtu, ktorý v konaní predložil, je len nejakou tabuľkou. Poukazuje na bod 1.2 časti 2. úverovej zmluvy, podľa ktorého je V. povinný viesť pre Dĺžníka úverový účet. Podľa bodu 3.2 časti 2. úverovej zmluvy V. eviduje čerpanie a splácanie revolvingového úveru na úverovom účte dĺžníka. Je to len žalobca, kto môže v konaní predložiť prehľad čerpania a splácania úveru, čo v konaní aj predložil. Námetka súdu, že predložený prehľad je len tabuľkou, sa javí ako nedôvodná, keďže platná práva úprava nepredpisuje žalobcovi žiadnu formu takejto evidencie. Žalobca predkladá súdu v prílohe potvrdenie o čerpaní peňažných prostriedkov žalovaným. Žalobca sa súčasne domnieva, že je potrebné prihliadať na ust. § 407 ods. 3 ObZ, v zmysle ktorého, ak dĺžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania dlhu, ak možno usudzovať na to, že plnením dĺžník uznáva aj zvyšok záväzku. Poukazuje na skutočnosť, že súd v priebehu konania neuviedol spornosť otázky týkajúcej sa poskytnutia peňažných prostriedkov žalovanému. Občiansky súdny poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu dôkazy. Domnieva sa, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s uvedenými zásadami sporového konania. Preto namietá, že takýmto postupom súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu vyjadrila a žiadala rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny.

4. Podaním zo dňa 01.07.2016 oznámil R., že s účinnosťou k 01.07.2016, došlo k cezhraničnému zlúčeniu spoločností V. a R.. V dôsledku cezhraničného zlúčenia sa spoločnosť V. zanikla bez likvidácie a spoločnosť R. sa stala ku dňu 01.07.2016 jej nástupníckou spoločnosťou.

5. Podľa § 64 Civilného sporového poriadku, ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu nieť, súd konanie zastaví.

6. Keďže žalobca V. zanikol skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, postupoval odvolací súd podľa citovaného ustanovenia a rozhodol, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom.

7. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z. z., (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

8. V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdiť skutočnosti, rozhodné pre posúdenie daného prípadu, a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti, je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Strana má teda povinnosť tvrdenia (§ 131 a § 150 a § 151 C.s.p.) a povinnosť dôkazu.

K splneniu tejto povinnosti je zaviazaná každá strana sporu. Strany sú povinné prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky. Sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; len súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je povinný sám vyhľadávať potrebné tvrdenia a dôkazy. Nie je povinný po nich pátrať, ani by tak dosť dobre nemohol urobiť, pretože by musel vyhľadávať skutočnosti, ktoré sa týkajú rozmanitých súkromných vzťahov medzi stranami. Tie mu nie sú pravidelne známe a vôbec dostupné. Ak tak strany nevykonajú, potom zastihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné tvrdenie vykonať, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech.

9. K naplneniu tohto následku došlo aj v prejednávanej veci. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca existenciu a dôvodnosť pohľadávky zo zmluvy o revolvingovom úvere nepreukázal.

10. K namietanému nesprávnemu postupu súdu prvej inštancie v konaní odvolací súd uvádza, že toto tvrdenie žalobcu je absolútne nepravdivé a v rozpore so skutočnosťami zistenými zo spisu súdu prvej inštancie. Žalobca sa pred podaním odvolania zrejme neoboznámil so spisom a najmä so zápisnicou z pojednávania zo dňa 12.05.2015, ktorého sa nezúčastnil.

11. Žalobca sa sám svojou bezdôvodnou neúčastou na pojednávaní zbavil možnosti, aby si vypočul závery súdu o spornosti predložených dôkazov žalobcu (ktoré boli dôvodom nevyhovievania žalobe) podľa § 118 ods. 2 O.s.p, ktorým ustanovením sa súd prvej inštancie riadne a dôsledne riadil, čo preukazuje zápisnica o pojednávaní zo dňa 12.05.2015. Súd prvej inštancie na pojednávaní uviedol, že cit. „za zhodné považuje, že navrhovateľ ako veriteľ a odporkyňa ako dlžník uzavreli dňa 06.09.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb. .... V druhej časti zmluvy bol dohodnutý revolvingový úver. V tejto časti zmluvy nie je zrejmé, prečo je uvedená výška úverového rámca 5.000 eur a súčasne aktuálna výška úverového rámca 600 eur. Zo zhodných vyjadrení navrhovateľa a odporkyne vyplýva, že navrhovateľ financoval v prospech odporkyne 429 eur dňa 07.09.2012, odporkyňa vrátila navrhovateľovi v splátkach spolu 432,34 eur. Pokiaľ ide o druhý úverový prípad (revolvingový spotrebiteľský úver), navrhovateľ preukazuje poskytnutie peňažných prostriedkov odporkyni iba vlastnou tabuľkou, ktorú síce označuje ako výpis z úverového účtu odporkyne, avšak nejde o výstup z bankového systému vo forme výpisu z účtu v banke. Podobne potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov a potvrdenie o prijatí splátok súd považuje len

za tvrdenia navrhovateľa. Sporné teda zostáva poskytnutie kreditnej karty odporkyni a jej výbery, resp. platby touto kartou. V potvrdení o odfinancovaní peňažných prostriedkov (č.l. 37, 42), nie je jasné, čo znamenajú položky „finan.FMRB“. Navrhovateľ sa k tomu vo svojich podaniach nevyjadril. Súd považuje za vhodné, že navrhovateľ zaslal odporkyni dňa 15.01.2014 predžalobnú upomienku a dňa 24.01.2014 oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru. Odporkyňa uhradila navrhovateľovi spolu 232,72 eur, ktoré odporca započítal ako úhradu na úverový prípad ...1100“.

12. Zároveň vyjadril svoj predbežný právny názor podľa § 100 ods. 1 O.s.p. podľa ktorého cit. „Pokiaľ ide o revolvingový spotrebiteľský úver, súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal poskytnutie revolvingového úveru odporkyni a čerpanie jednotlivých položiek odporkyňou, preto nebolo potrebné zaoberať sa obsahom časti 2 zmluvy z hľadiska ochrany spotrebiteľa.“

13. Ak by sa žalobca uvedeného pojednávania zúčastnil, mohol na súde prvej inštancie uplatniť príslušné procesné prostriedky (skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, dôkazy resp. návrhy na vykonanie dôkazov, námietky, právnymi závery a argumenty), ktoré v rozpore s procesným poriadkom uplatnil až v odvolaní.

14. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

15. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

16. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej v zmysle § 255 ods. 1 O.s.p. v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplývajú žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovanej v zmysle § 251 ods. 1 O.s.p., preto odvolací súd rozhodol, že jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací žaloba) (§ 428 CSP).